

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν δια του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Έτησια δραχμαί 1000. Έξό-
κωνα δραχ. 550. Τρίμηνη δραχ. 300. Το φύλλον δρα. 20
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικοί
έπιταγαι, τσέκ κτλ.) άνωθενως : εἰς τὸς τὸ περι-
οδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐ-
ριπίδου, 42 — Ἀθῆνας.

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδαμῶτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 4 Ἰουλίου 1942

Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 31

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κι' ὁ Φίλιππος ἐπρόσθεσε :

— Ἐχει μάλιστα νὰ μοῦ δώσῃ καὶ κάτι χαρτιά.

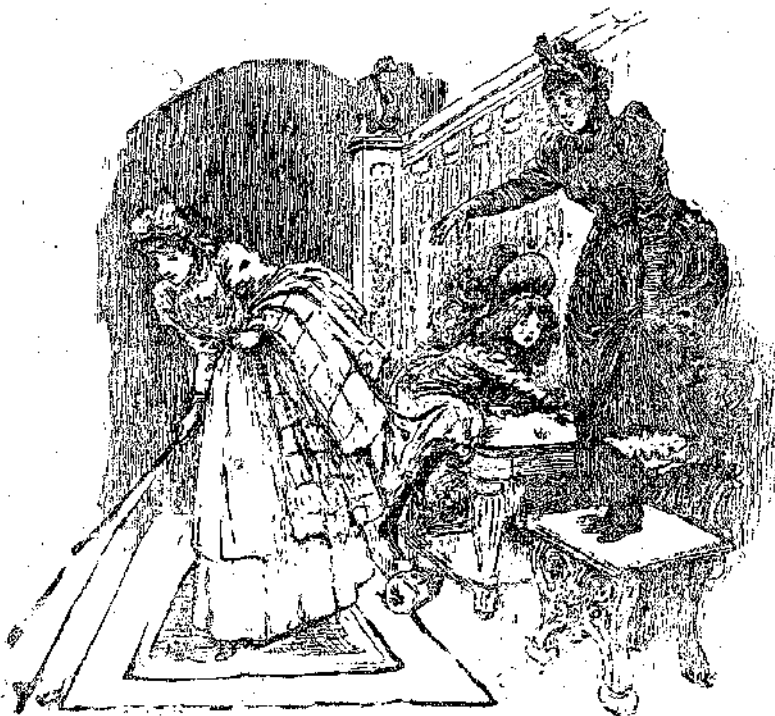
— Ἀλήθεια; ἔκαμε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὁ κ. Ἐνσορτ. Ἐχει νὰ σοῦ δώσῃ χαρτιά; σοῦ τὸ εἶπε ἡ θεία σου; Καὶ γιατί δὲν μᾶς ἔκαμες ποτὲ λόγο γι' αὐτὸ;

— Δὲν τὸ συλλογίσθηκα πὼς ἔπρεπε νὰ τὸ πῶ καὶ σὲ σὰς. Ἐπειτα, εἰ θὰ ὠφελοῦσε, ἀφοῦ ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἔλειπε; Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἴσως θὰ γύρισε, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ πᾶμε, γιὰ νὰ τὸν ἴδῳ καὶ νὰ τὸν ρωτήσω.

— Μὰ κι' ἐγώ, παιδί μου, πρέπει νὰ τὸν ἴδῳ. Θὰ γράψω μάλιστα στὸν ἐφημέριο τῆς Παναγίας, στὴ Νέα Ὀρλεάνη, νὰ μοῦ πῆ ἂν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἐγύρισε, ἢ καλύτερα, ἂν ξέρῃ ποῦ βρίσκεται, γιὰ νὰ τοῦ γράψω ἐγὼ ἀπ' εὐθείας.

— Ναι, ναι, ἀλήθεια, ὁ ἐφημέριος τῆς Παναγίας θὰ ξέρῃ. Καὶ μιὰ φορὰ ποῦ θὰ τοῦ γράψετε, μπορεῖτε, μπαμπά, νὰ τὸν ρωτήσετε καὶ γιὰ τὴ Δέα; Τί νὰ γίνεται, ἢ καί-μένη; Φοβάμαι μὴ δὲν ἔχει πάλι λεπτὰ, μὴ δὲν πουλεῖ ἀγαλματάκια... Πὼς ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πὼς εἶναι καλὰ καὶ καρδίζει ὅσα τῆς χρειάζονται!..

— Παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ ζωγράφος συγκινημένος, γιὰ τὴ μικρὴ σου φίλῃ ἔχω νὰ σοῦ δώσω πολὺ εὐχάριστες εἰδήσεις. Ἦθελα νὰ τὸ πῶ πρῶτα στὴ μητέρα σου, γιὰ νὰ

• Εἶδε τὴ μανταλά. Ἄλμπυ ἀνεβασμένη σὲ μιὰ καρέκλα... (Σελ. 218 στ. α')

τῆς δώσω τὴν εὐχαρίστηση νὰ σὲ χαροποιήσῃ αὐτὴ ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω ἀνυπομονήσης... Δοιπόν, σήμερα τὸ πρωὶ ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὸν κ. Δετράβα...

— Ποιόν; ἐκείνο τὸ φίλο σας ποῦ μᾶς εἶπατε πὼς θάφευγε σὲ λίγες ἡμέρες γιὰ τὴ Νέα Ὀρλεάνη;

— Ναι, καὶ θάφευγε μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ πατέρας τῆς Δέας, ὁ καλλι-

τέχνης ποῦ φτιάχνει τὰ κέρνα ἀγαλματάκια, εἶν' ἓνας ἀδελφός του ποῦ τὸν εἶχε χημένο καὶ τὸν ζητοῦσε ἀπὸ καιρὸ.

— Ἀ! καὶ τὸν βρήκε; εἶναι πραγματικῶς ὁ πατέρας τῆς Δέας;

— Ναι, παιδί μου, εἶναι ὁ κ. Βίκτηρ Δετράβας, ὁ μόνος ἀδελφός τοῦ φίλου μου, ἀπὸ τὴ Γαλλία. Ἔ-

τοι ἡ Δέα σου δὲν θὰ ἔχει τώρα ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, γιατί ὁ πατέρας τῆς ἔχει πολλὰ κτήματα στὴν πατρίδα του, ποῦ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, τὰ ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ἀλλὰ τόσα, φυσικά, ἔχει κι' ὁ ἀδελφός του, ὁ φίλος μου, ποῦ μοῦ γράφει πὼς εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ βρήκε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν χαμένο ἀδελφός, καὶ μιὰ τόσο χαριτωμένη κι' ἀξαγάπητη ἀνιψόλα.

— Τί καλὰ! φώναξε καταχαρούμενος ὁ Φίλιππος. Ὡστε τώρα ἡ Δέα ἔχει καὶ θεῖο; εἶναι πλούσια; δὲν ἔχει πιά ἀνάγκη νὰ πουλῇ στοὺς δρόμους ἀγαλματάκια γιὰ νὰ ζῆ; καὶ θὰ μπορῇ νὰγοράξῃ τοῦ πατέρα τῆς ὅσα ἀκριβὰ βιβλία θέλει; Πόσο πρέπει νὰ εἶναι εὐτυχημένη! Καὶ πὼς ἀνυπομονῶ νὰ τὴν ἴδῳ, γιὰ νὰ τῆς πῶ πόσο εὐχαριστημένος εἶμαι κι' ἐγώ!..

— Θὰ τὴν ἴδῃς, παιδί μου, ἐνοια σου. Ἄν ὁ πάτερ-Ἰωσήφ ἐγύρισε, θὰ φύγουμε γιὰ τὴ Νέα Ὀρλεάνη σὲ μιὰ ἢ δυὸ ἐβδομάδες.

Ὁ Φίλιππος ἔγινε εὐτυχημένος.

Γελούσε, τραγουδούσε, πηδούσε. Πού να κάμη μάθημα πιά! Τέτοια χαρά πολλόν καιρό είχε να την αισθανθεί. "Όσα είχε υποφέρει από του ήρθε στη Νέα Υόρκη — την περιφρόνηση της Λουκίας, τάγρια βλέμματα της λαίδης "Ενσφορτ, τη σκηνή με τα ποντίκια — τα ξεχνούσε. "Αφού έπρόκειτο να φύγη από το σπίτι εκείνο όπου δέν τον αγαπούσαν, και να πάη στην πατρίδα του, να ιδεί τη Δέα, τον πάτερ - "Ιωσήφ, την Κελίνα, τον τάφο της θειάς "Αντωνίας, άδιαφορούσε για όλα...

Μιά μέρα, ή Λουκία έγύρισε από τον καθημερινό της περίπατο πολύ θυμωμένη. Η Κλαίδη Μπλέκερ, ένα κοριτσάκι πού, σαν κι' αυτήν, έκανε τη μεγάλη κυρία, τη χαιρέτησε πολύ ψυχρά... Τη στιγμή εκείνη, ο Φίλιππος ήταν στον προθάλαμο του άπάνω πατώματος και, κρυμμένος πίσω από ένα θυρόφυλλο, παραμένει μέσα στο σαλόνι με ύφος κάπως πονηρό...

"Αξαφνα δξεία κραυγή τρόμου ακούσθηκε, πού την διαδέχθηκαν άλλες πολλές. Τό σπίτι έγινε άνω-κάτω. Η λαίδη "Ενσφορτ, πετάχτηκε από την κάμαρά της χλωμή, έτρεξε στο σαλόνι απ' όπου έδγαιναν οι κραυγές, κι' είδε τη μαντιμαζέλ "Αλμπυ άνεβασμένη σε μιá καρέκλα, να περιμαζεύη τα φουστάνια της, με έκφραση ύπερτατου τρόμου στο πρόσωπο, ενώ ή Λουκία, με τα φορέματα της σε άταξία, τό καπέλλο της άναποδογυρισμένο, μαλλιά και φτερά άνω-κάτω, μάτια γουρλωμένα, προσπαθούσε να σκαρφαλώση στο τραπέζι, ξεφωνίζοντας όλοένα σε τρόπο έκανό νάναστατώση τη γειτονιά.

Τό μόνο πρόσωπο πού δικτηρούσε κάποια ψυχραιμία ήταν ή "Ελένη, ή καμαριέρα. "Απλομένη με μιá γυναικεία άμπρέλλα, κυνηγούσε έν' άσπρο πράγμα, πού με μεγάλη γρηγοράδα έτρεχε από τη μιάν άκρη του σαλονιού στην άλλη. "Αλλά του κάκου πολεμούσε δέν κατόρθωνε να τό φτάση, ώσόντου τό άσπρο πράγμα πέρασε από τό στενό άνοιγμα της πόρτας και χάθηκε στον προθάλαμο. — Μά τί είναι, Λουκία μου, τί είναι; ρωτούσε και ξαναρωτούσε ή λαίδη "Ενσφορτ, πού δέν μπορούσε άκόμα να καταλάβη την αίτία του μεγάλου έκείνου τρόμου.

— Τά ποντίκια! τάσπρα ποντίκια! μπόρσες έπιτέλους να μιλήση ή Λουκία. Πληθός είν' έδω μέσα! τρέχουν στο πάτωμα!... "Αχ, φοβάμαι, φοβάμαι!... — Μάλιστα, ποντίκια! είπε γαλ-

λικά κι' ή γκυοβερνάντα, μαζεύοντας πιδ πολύ τα φουστάνια της. — Νά, ένα θέλει νάνεβη στο τραπέζι! θρηναλόγησε ή Λουκία τό νοιώθω! — "Όχι, δέν είναι πιά! είπε ή "Ελένη κουνώντας θριαμβευτικά την άμπρέλλα της. "Εδωξα και τό τελευταίο! Πάνε.

Παράφραση από τό γαλλικό. (Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΒΑΤΑ ΒΟΣΚΗ

Γλυκολαλούν κουνούνια, ή λάκκα άντιβλαλεί, ^{βλαλεί,} "άσπρο και μαύρο, σκόρπιο, ^{βόσκει τό} βόσκει τό ^{μοσάδι,} μοσάδι, Δροσάτο, σά σμαράγδινο άπαλό χαλί, με μόρια ποβλουδα, φαντάζει τό λιβάδι. Βελάζει άρνί, σπληώνοντας την κεφαλή. Τρέμει ή φωνή, μέσα ή καρδούλα του ^{σπαράζει,} σπαράζει. Μιά προβατίνα άντιβελάζει, τό καλεϊ... Τάρνι πηδάει και ροβολάει και την ^{πλησιάζει.} πλησιάζει.

Βοσκού φλογέρα τριλλίες στον άέρα ^{σκορπάει...} σκορπάει... Χίλια πουλάκια όλοένα γλυκοκαϊιδούνε... Μονότονο ίσο τό ζιτζίκια τους κρα- ^{τούνε...} τούνε...

Τώρα ή γλυκόλαλη φλογέρα σταματάει, κι' ό νιός βοσκόσ, νοιακόμενος, δρασκνε- ^{λάοντας κάει} λάοντας κάει στα ζα, πού δίψασαν, βελάζουν, τον ^{καλούνε...} καλούνε...

ΠΟΤΙΣΜΑ

Πηγάδι, γούνοα, σφιχτοκόσωνε τό ζα, διψοκαμένα, μ' άγνωρα να βοηθηθούνε... "Όλα άπαντα βελάζουν, άπραγα, χαζά, και βράχνιασαν και πιότερο διψούνε...

Μά νά, ό βοσκόσ μας με τον κοκορό ^{του! Εδής} του! Εδής ξεχάψμε, του άνοίγει διάβα, τό κοπάδι. Περνάει, φλογέρα, γκλίτσα άπόθεσε στή ^{γής} γής και γελαστόσ, παιδεύεται εκεί στο πη- ^{γάδι...} γάδι...

Στον ήλιο άστράφτισσας, ορεί γάργαρο ^{νερό,} νερό, κι άργά-άργά ή μαρμαρένια γούνοα όλο ^{γυμιάει...} γυμιάει...

Μά δέν κρατιέται πιά κι όρμα ένα κα- ^{ψηρό,} ψηρό, πού ό κρότος του νερού τη δίψα του ^{έρεθίζει.} έρεθίζει.

Και νά τα τώρα! άγιόφανε όλα τά ^{τρανά,} τρανά, κι' όρθά, με βιά, παιτώντας σεάλλα, ^{προσπερνούνε,} προσπερνούνε, φτάσανε, σμίγούν τά κεφάλια και ρου- ^{φούνε...} φούνε...

Μά ξεχειλίζει ή γούνοα. Τό νερό άρχινά να τρέχη στην ποτίστρα. "Εκει τ' άρνιά ^{σκουμμένα,} σκουμμένα, αβούνουν τη δίψα τους και τοβια τά κα- ^{μένα...} μένα...

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΕΚΑΜΑ ΤΗ ΦΙΓΟΥΡΑ ΜΟΥ ΣΤΟ ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟ

Πολλές φορές, όταν είμαι μόνος και ήσυχος, ή μνήμη μου γυρίζει πρós τα όπισω, στο παρελθόν μου — και είναι αρκετά μακρό — και σταματά στα κυριότερα σημεία της ζωής μου, είτε ευχάριστα είναι αυτά, είτε δυσάρεστα. Η άναδρομή αυτή στο παρελθόν μου είναι πολύ ευχάριστη. Οι πιδ ώραιές άναμνήσεις είναι οι παιδικές, γιατί περιβάλλονται με μιá άγνόητα και άπλόητητα της ψυχής, πού λίγο λίγο με την ήλικία χάνονται.

Θυμούμαι, ήταν ένα ήλιόλουστο φθινοπωρινό άπομειήμερο. Μόλις σχολάσαμε από τό άπογευματινό μάθημα. "Ημουνα μαθητής του Σχολαρχείου. Σχολαρχείο λέγαμε την τρίτη τάξη του "Ελληνικού σχολείου, πού ήταν μεταξύ του Δημοτικού σχολείου και του Γυμνασίου. Δεγόταν Σχολαρχείο, γιατί εκεί έδίδασκε ό διευθυντής του σχολείου, πού λεγόταν σχολάρχης.

Μπροστά από τό σπίτι μας δέν ήταν τότε ούτε περιβόλια ούτε σπίντια, όπως είναι σήμερα, άλλ' ήταν άλώνια, όπου άπλώναμε τη σταφίδα. Μετά τά πρωτοβόχια φύτρωνε εκεί πυκνή και ψηλή χλόη, πού ήταν άπλάουση να περπατάμε επάνω σ' αυτή ξυπόλητοι. "Εκει λοιπόν στ' άλώνια μας μαζεύμαστε όλα τά παιδιά της γειτονιάς μετά τό μάθημα και παίζαμε την άμπάρα, την πολιτσα, τό τσιλίκι, τη γουρνίδα, τό κλωτσοσκοοφι και διάφορα άλλα παιχνίδια. Πριν όμως άρχίσουμε τό παιχνίδι, βάναμε σκοπό κάτω στή γωνία, στο σπίτι του Θεοχάρη, να φυλάη μήν ξαναφαινονταν άποκάτω από την άγορά ό δάσκαλος ή ό πατέρας μου, και τότε άλλοιμόνό μας, άν μας έδλεπαν να παίζουμε! Τό παιχνίδι τό θεωρούσαν θανάσιμο άμάρτημα. Τό παιδί έπρεπε να μελετά ή να κάνη δουλειές του σπιτιού ή επί τέλους να κάθεται με σταυρωμένα τά χέρια, άμιλητο και άκίνητο, και τότε ήταν καλό παιδί.

Μόλις λοιπόν ό σκοπός έδλεπε να κοκκινίση από μακριά τό φείσι του πατέρα μου ή να μαυρίζη τό σκληρό του σχολάρχη, σφύριζε και τότε σκραπιδόχορτο! Καθένας άρπαζε τά παπούτσια του στο χέρι και δρόμο. Τό άλώνι έμενε βουδó, όπως μένει βουδó τό δέντρο κοντά στο ήλιοδασίλεμα από τις φωνές των σπουργιτιών, όταν εκεί κοντά άκουστέι πυροβολισμός.

ΑΘΗΝΑ-Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΛΩΣΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Αγαπητοί μου,

Α δέν είναι, αλήθεια, περίεργα, ή Νάξος, τό νησί, στή γλώσσα του λαού να χάνη τό Νι της και να γίνεται "Αξος. "Αξο, και νά... της τό παίρη ή "Ιος και να γίνεται Νι ό; Πώς να εξηγητεί αυτό τό φαινόμενο; Μά νά, όπως εξηγεί έν' άνάλογο ό "Αρης, πού έχει, φαίνεται, φλέβα γλωσσολόγου. Θα θυμάστε βέβαια τις γλωσσικές του «ανακαλύψεις» πάνω στην προφορά της νεοελληνικής, πού μας άπασχέλησαν έδω και λίγον καιρό (φύλλ. 21).

Είπαμε πώς ήταν ένα ήλιόλουστο άπομειήμερο του φθινόπωρου. Μόλις σχολάσαμε, πήρε τό κάθε παιδί από τό σπίτι του μιá φέτα φωμί, και τρώγοντας μαζεύτηκαμε στο άλώνι μας. "Αφήσαμε τά παπούτσια μας στή χλόη, βάλαμε σκοπό στή γωνία του Θεοχάρη και στρωθήκαμε στο παιχνίδι. Παίζαμε την άμπάρα. Στή μιá παρέα άρχηγός ήταν ό Σταυρός Λασιαδής και στήν άλλη, τη δική μου, ό Κώστας Παύλου, τό δυό πρωτοπαλήκαρα της γειτονιάς.

Τί εθθυμία ήταν εκείνη, τί χαρά, τί κρουτάλλινες φωνές χαρούμενες έθγα:ναν από τά στόματα όλων, όταν πιάνονταν σκλάβοι! Είδα πολλές ευτυχίες στή ζωή μου, αισθάνθηκα μεγάλες χαρές, σαν τη χαρά όμως αυτή, όταν έπαίξα κι' άλλώνι μας με τούς φίλους της γειτονιάς, δέν αισθάνθηκα ποτέ. Την ίδια χαρά αισθάνονταν όλα τά παιδιά και τη μαρτυρούσαν τά γέλια τους, τά ηηδήματά τους, οι κρουτάλλινες φωνές τους.

Τό παιχνίδι, άν δέν τό δέκοπτε ό πατέρας μου, πού ήταν ό καλύτερος νοικοκύρης της γειτονιάς, ή ό δάσκαλος, διαρκούσε ως τη νύχτα. "Όταν πιά τό σκοτάδι μας έμπόδιζε να διακρίνουμε τούς φίλους από τούς έχθρούς, διακόπταμε και γυρίζαμε στα σπίντια μας, να διαβάσουμε τά μαθήματά μας στο φώς του λυχναριού.

Επάνω όμως στή βράση του παιχνιδιού, ακούσθηκε τό άπαίσιο σφύριγμα. "Εχθρός φάνηκε κάτω στ' άλώνια του Δασίου. "Ηταν ό σχολάρχης, πού έκανε περιπολία να πιάση επ' αυτοφώρω τά παιδιά να παίζουσι. Στή στιγμή άρπάξαμε τά παπούτσια στο χέρι και σκορπιστήκαμε στα τέσσαρα σημεία του όρίζοντος. Στ' άλώνι άπλώθηκε σιγή νεκροταφείου. Η άδολη χαρά των παιδιών έσβυσε με μόνη την εμφάνιση του καπέλου του σχολάρχη.

Εγώ, έπειδή τό σπίτι μας ήταν κοντά, έφτασα γρήγορα, άρπαξα την τσάντα μου, έβγαλα τό βιβλίο μου κι' άρχισα να γράφω στο παράθυρο την «καθαρά εξήγηση». Είναι άνάγκη να σας εξηγήσω τί ήταν αυτή ή καθαρά εξήγηση. Και στις τρεις τάξεις του ελληνικού σχολείου διδασκόταν ή αρχαία "Ελληνική γλώσσα. "Ο δάσκαλος μας εξηγούσε τό αρχαίο κείμενο άργά άργά και μετς γράφαμε την εξήγηση σ' ένα πρόχειρο τετράδιο κι' αυτό ήταν ή «παλαιά εξήγηση».

(Ακολουθεί) Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

θεϊ ό "Αρης — προφέρεται ε-
g ζ ε μα». Πραγματικώς, αλλά δέν είναι κανόνας' γιατί σ' άλλες λέξεις τό κ ζ προφέρεται κανονικά: ε-
ζ η τ ω, εκ ζ ή τ η σ η, κ - ζ. «Οι λέξεις συγγράφας, σύγ-
γραμμα κτλ. προφέρονται συ-
ν-γραφέας, σύν-γραμ-
μα, κι' όχι συγγράφας, σύν-
γραμμα» όπως δηλαδή προφέρονται κανονικά τά δυό γ,
(ά γ γ ε λ ο σ, έ γ γ ί ζ ω). Οι λέ-
ξεις παραπάνω και παρα-
κάτω, πότε προφέρονται έτσι,
μ' έναν τόνο, και πότε με δυό; π ά-
ρα π ά ν ω, π ά ρ α κ ά τ ω», (άλλ-
λά τότε είναι δυό λέξεις ενωμένες π ά ρ α - π ά ν ω π ά ρ α - κ ά τ ω),
«και τό μέν παραπάνω ση-
μαίνει πότε πιό ψηλά και πό-
τε περισσότερο (πίό πο-
λύ) τό δε παρακάτω πότε πιό
χαμηλά και πότε πιό
λίγο». Σωστά κι' όλ' αυτά, κα-
θώς κι' ή παρατήρηση πώς στην άρ-
χή οι δυό λέξεις είχαν μόνο μιá ση-
μασία (την τοπική, πιό ψηλά
και πιό χαμηλά). Προσθέτω
πώς στή γλώσσα μας διάρχει κι'
άλλη λέξη πού τονίζεται πότε στην
πρώτη συλλαβή, πότε στή δεύτερη
και πότε στην τελευταία: άντι κ ρ υ,
άντι κ ρ υ, άντι κ ρ υ. Δέν θα
υπάρχει κι' άλλη στον κόσμο!

«Τέλος—έξακολουθεί και τελειώ-
νει ό "Αρης — ή σημαντικώτερη
απ' όλες πού έκανα, είναι ή ανακά-
λυψη πώς τά άρθρα τ ο σ, τ η ς,
τό, τί ς, τ ο υ ς κτλ. προφέρουν-
ται συχνότατα σά d ο σ, d η ς ή
σά v d ο σ, v d η ς κτλ. Π: χ:
νά d ο σ δ ώ σ η ς, νά d η ς
π ά ρ η ς κτλ. Τό περίεργο αυτό
φαινόμενο μου φαίνεται μένα πώς
προήλθε από τάρνητικά μ ή N τ ο σ
δ ώ σ η ς, μ ή N τ η ς π ά ρ η ς,
κι είναι τό v i τ ο υ μ ή v π ο υ κ έ λ-
λησε στο έπόμενο τ ά και τό έκαμε d
ή v d. "Ετσι και τό μ ή v κ ά -
v η ς τό προφέρουμε μ ή v g ά v η ς
κ.τ.λ.»

Και να τό Νι πού σας έλεγα
πριν. Τί ώραία πού τό βρήκε ό
"Αρης! Πολλά περίεργα εξηγεί,
κι' από τά περιεργότερα είναι, όχι
τόσο ή "Ιος κι' ή "Ιμβρος, πού
από την αιτιατική τηN "Ιο, τηN
"Ιμπρο, έγιναν ή Νίμπρο, ή
Νιό (Νιό της ό κάτοικος), άλλ-
λά ή καιμένη ή Νάξος πού έγινε
"Αξο (κι' "Αξιό της ό κάτοι-
κος), γιατί τό Νι της, ιδιοκτησία
της άναμφισβήτητη, θεωρήθηκε...
κλοπιμαίο από τό τ η N της αιτια-
τικής και της αφαιρέθηκε με τη

βία: τήν Νάξο, τήν "Αξο, ή "Αξο! "Αδικο, ε; Τώρα βέβαια, ή "Αξο μπορεί να ξαναγίνη Νάξος. Ξαναγίνεται όμως κι' ο "Αξιό της Νάξιότης, όπως ο

Νιμπριώτης έγινε κιάλας "Ιμπριώτης; (Ρόζα "Ιμβριώτη λέγεται μιὰ περίφημη εκπαιδευτική). Δύσκολο μου φαίνεται... Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ΒΕΡΤΗ ΒΕΡΝΑΓΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κι' ή Μαλάμω τή ρώτησε: — Νομίζεις πως θα μπορέσω να τα πραγματοποιήσω ποτέ; Μά ή νεράιδα δεν αποκρίθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

— "Α, να και ή μικρή μου βαφτιστικά. Καλημέρα, Χρυσή!

"Ω τί χαρά! δ'ονός της τή φώναζε με τό αληθινό της όνομα. Η Μαλάμω κοκκίνησε από ευχαρίστηση. Μά ο δυστυχία, τα μάγουλά της θα έμοιαζαν τώρα περισσότερο από πριν με ντομάτες. Μά δέ βαρύνεται! "Ετσι κι' άλλως, άσχημη ήταν πάντα.

Με τή σκέψη αυτή πήγε κοντά στον ψηλό, όμορφο κύριο με τα κάταπρα μαλλιά και τό νεανικό πρόσωπο, που στεκόταν στη μέση του σαλονιού, και καθώς αντίκρυσε τό βλέμμα των λαμπερών ολογάλων ματιών του, έμεινε σά θαρραμένη.

— Καλημέρα, νουνέ, είπε: κάνατε καλό ταξίδι.

— Περύφημο, αγαπητό μου παιδί. Τι συμπαθητική φωνούλα που έχεις! Φωνή απ' αυτές που μ' άρπασουν. Έάστερη σάν τό κρύσταλλο. Βλέμμα ξάστερο κι' αυτό. "Ελα, Χρυσή, φίλησέ με, μου άρέσεις πολύ. "Ετσι μπράβο, χαμογέλασε. Τό ξερείς πως συχνά όνειρεύομαι να γνωρίσω τή βαφτιστικά μου. Ναι, πολλές φορές έχει κάτω στις "Ινδίες, στις όρες τής μοναξιάς μου, έφερνα μπροστά μου με τή φαντασία μου αυτό τό κομψό άθηναικό σπιτάκι, τ' άνίψια μου, τούς μικρανιψιούς μου, τίς μικρανιψιές μου, και προπάντων τή Χρυσήδα, τή μικρή μου βαφτιστικά... "Α, είναι ώρα να περάσουμε στό τραπέζι; Τόσο τό καλύτερο γιατί πεθαίνω τής πείνας. "Επιζώ πως θα μου έχετε έτοιμάσει γνήσια ελληνικά φαγητά. Χρόνια έχω να γευθώ μαγειρική του τόπου μας, και χαίρομαι από πριν για τήν απόλαυση που με περιμένει. "Εχω όμως να σάς κάνω μία παράκληση: ν' άφήσετε τά παιδιά να μιλήσουν ελεύθερα στό τραπέζι. Θέλω να γίνουμε φίλοι από τήν πρώτη στιγμή. "Ω, τί ώρατα λουλούδια, αγαπητή μου Μαρία! "Εχεις πραγματικά

στολισί με πολύ γούστο τό τραπέζι σου. "Αλλά γιατί κάθεται ή Λιάνα στα δεξιά μου; Αδτή ή θέση άνήκει στη βαφτιστικά μου δικαιοματικά.

Κόκκινη από τήν ντροπή κι' από τή σούρκα της, ή Λιάνα άνασήκωσε έλαφρά τούς ώμους της και πήγε και κάθισε στην άντικρινή καρέκλα που είχε προωρισμένη για τήν αδελφή της. Πολύ άνάποδα τής ήρθαν τά πράγματα. Λογάριαζε να καθήση δίπλα στό θείο της, να τόν περιποιηθί, να τόν κολακεύη και να

Τά παιδιά ρίχτηκαν στις σοκολάτες.

τόν γοητεύη με τίς χάρες της, κι' έτσι να γίνη αυτή ή αγαπημένη του ανιψιά. "Οστόσο και τώρα ακόμα τό καθίσμά της ήταν άπέναντι στό δικό του, και κάθε φορά που ο θεός της θα κάτταζε μπροστά του, θα έβλεπε τό όμορφο της πρόσωπο. Γιατί ή Λιάνα τό ήξερε πως ήταν όμορφη, είχε μία όμορφή κάπως ψυχρή, αλλά τά χαρακτηριστικά της ήσαν λεπτά, τά μάτια της μεγάλα, τά μαλλιά της καστανόξανθα με χρυσαφίς άνταύγειες. Και τό καινούργιο της φορεμάκι τής πήγαινε σ' άλλθειά έξοχα. "Ενώ ή Μαλάμω φαινόταν σήμερα ακόμη πιό άγαρμψη και πιό παχειά από κάθε άλλη φορά.

Τί χοντρά μπράτσα που έχει! "Όσο

φαρδιά κι' άν τής έκανε ή μόδιστρα τά μανίκια, πάλι τή σφίγγουν. Και τό σαγόνι της πάει να κάνει δυό δίπλες από τό πάχος! Και τά μάγουλά της φουσκωμένα και κατακόκκινα! Σωστή βλάχα.

Η Λιάνα περιεργαζόταν τήν άδαρφή της με περιφρονητικό ύφος, όταν ένοιωσε μιὰ περίεργη στενωχώρα γιατί κατάλαβε ότι ο θεός της είχε καρφωμένα τά μάτια του επάνω της, και τό βλέμμα των γαλανών αυτών ματιών ήταν τόσο διαπεραστικό, ώστε σε λίγο έγινε άφόρητο. "Η Λιάνα κουνήθηκε στην καρέκλα της.

— Μαλάμω, δός μου τό άλάτι. — Ποιά είναι ή Μαλάμω; ρώτησε ο θεός Στέφανος.

Κανένας δέν άπάντησε. "Ο θεός Στέφανος ξαναρώτησε:

— Ποιά είναι ή Μαλάμω; "Απάντησε λοιπόν, Λιάνα. Δέν έχεις τήν άπαίτηση να σε ρωτήσω και για τρίτη φορά.

Μπά, τί άσχηρό ύφος! "Η Λιάνα, μ' όλο που δέν τά έχανε εύκολα, θα είχε μεγάλη διάθεση να χωθή κάτω απ' τό τραπέζι.

— Είναι... είναι ή αδελφή μου. "Ετσι τή φωνάζουμε.

— Και γιατί τής δίωσατε αυτό τό παρατσούκλι;

"Η κυρία "Αγγελίδη είδε τή στενωχώρα της κόρης της.

— Θείε μου, ... άρχισε.

— Με συγχωρείς, Μαρία μου, αλλά περιμένω τήν άπάντηση από τή Λιάνα τήν ίδια. Φαίνεται άρκετά έξυπνη ώστε να μπορέση ν' άποκριθί στο άπλό μου έρώτημα.

Παράξενο πράγμα! Δοο κρατούσε ο θεός Στέφανος καρφωμένα τά μάτια του επάνω της, τόσο περισσότερο τό σάστισε ή Λιάνα. Κι' ούτε ο πατέρας της, ούτε ή μητέρα της, ούτε οι άδελφοί της τολμούσαν ν' άνοίξουν τό στόμα τους.

Μιά στενωχώρα σιωπή βασιλευσε, ενώ τά κομμάτια του μουσακά περίμεναν σερβιρισμένα στα πιάτα. Στο τέλος μιὰ φωνή άκούστηκε, καθαρή και ήρεμη, ή φωνή τής Μαλάμω.

— Θα σάς εξηγήσω εγώ, νουνέ.

Οι άλλοι μου έδωσαν αυτό τό παρατσούκλι, γιατί είμαι κόκκινη και άγαρμψη σάν χωρικότσοα. Είπαν λοιπόν πως τό όνομα Χρυσής είναι πολύ λεπτό και ευγενικό για μιὰ χοντρήλα σάν και μένα, και πως άν ήμουν βλαχοπούλα θα με φώναζαν Μαλάμω. Μου έμεινε λοιπόν αυτό τ' όνομα και τώρα τό συνήθισα.

(Διάσενή)

("Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΑΡΚΗ

Βραδυά γαλήνια, θεινή. Τό χρόλευκο φεγγάρι σιγαρομένηζει άπόμακρο, νοσταλγικό στη δύση... Μυστηριακός σκορπάει άχούς άπόκομο δοξάρι.

Κι' έχει ή πολύπαθη καρδιά τόν πόνο λημονήσει... Τέτοιες στιγμές... κάτι γλυκό κι' άνέκφραστο σαλεύει μες στην καρδιά—πόθος παλιός; Χιμαίρα μαγεμένη; Ποιός ξέρει... Κάτι που έκφραση μάταια να βρή γυρεύει, Κι' άγορασμένα δλόγλυχα μες στην καρδιά κι' φαίνεται

πέκλους θαμικούς μιὰς γαλανής νύχτας... Τό μάτι κλείνει. Γέρνει ή πολύπαθη καρδιά γαλήνια—άποκοιμείται... "Ναρκόθηκε τό σόθραμο, άκίνητο έχει μένει, στη δύση τό φεγγάρι όκνό... Κι' άχός κιά δε γυρομέται...

Ντίνας Ζηριώτης [B']

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Γιά μένα τά καλοκαίρια των παιδικών μου χρόνων σάθησαν εύτυχισμένα. Σάν έπαινος να και ή ήλιος του "Ιουλίου, μόλις στέργαμε να τελειώσουμε τά μαθήματα του σχολείου, όλα τ' άδέλφια κινούσαμε για τό νησί—πάντα προούπίθεση ήταν ο καλός βαθμός στό ένδειχτικό.

"Ηταν ένα συμπαθητικό, συμμαζεμένο νησί, με τή μικρή πόλη και τό κοινλένιο λιμάνι. Μπαίγαμε στό βαποράκι—άχι! τό άσφαλισμένο άκούμπισμα στη κουπαστή και τό κοιτάγμα των γλάρων—πού άργά, άγκομαχώντες, μάς έφερνε σε λίγες ώρες στην καλοκαιρινή δροσιά. Τό ταξίδι μ' ένθουσίαζε γιατί ήταν άκύναντο—τά κύματα τά μισούσα. Που να βρεθί σταλιά τρικυμία στη σφιχτή άγκαλιά του κόρφου! "Ηταν ένα ταξίδι φώτερό, χαρούμενο, δροσερό.

Στό νησί μās πρόομενε τό ήμισρό σπιτάκι με τήν περικολάδα στην αλλη—πάντα τό ίδιο—τό όραίο σπιτάκι με τά χτυπητά πράσινα παράθυρα, μοσκομυριστό απ' τό φρεσκομυριάτσομα με τόν άσβεστό.

Τότε άρχιζαν τά μπάνια στην άμμομυριά παραλία, οι τρέλλες, οι φωνές των μανάδων που αγωνιούσαν σε κάθε μας βούτημα, τά μαλώματα κατόπι—πόσο τά νοστάλγησα! Τ' άπογέματα περνούσαν στό ψάρεμμα, στό κυνήγι των καθουρών, στό παιχνίδι. Μά τί γρήγορα που περνούσαν οι μέρες—παράπονο τόχαμε—άφάνταστα γρήγορα.

"Όταν κιά τά σύννεφα του Σεπτέμβρη άρχιζαν να μανρίζουν κι' ή γή ά-

νάδινη τή μυρουδιά της βροχής—πως άνταίχιαζε τότε ή θάλασσα—ή καρδιά μας σφιγγόταν γιατί τό έφραμε; ή ώρα του γυρισμού πλησίαζε. Μά στα κατάβαθά μου, θυμάμαι, φύλλιαζε και μιὰ κρυφή χαρά—τό σχολείο, οι συμμαθητές, οι δασκαλοι... Τώρα κιά, όποτε από τόσα χρόνια, τά εύτυχισμένα αυτά καλοκαίρια έχουν κατασταλάξει μέσα στην καρδιά μου, τό καθένα σά μιὰ πνοή δροσιά: πρωτίνης, σάν νότα ξεχασμένης μελωδίας—ή μισόβυστη άνάμνηση μιὰς ξεγνοιαστής ζωής...

Σίφουνας [B']

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τσοπανόκος ήμουνα...

Στίχοι του "Αληθινού Θράκου

ΤΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙ

"Ανύσχο και τρομαγμένο, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί με τό ψήχουλο ή τό σπόρο στό στόμα, ρίχνει γρήγορες ματιές γύρω. "Η καρδούλα του χτυπά γοργά και τό σωματάκι του τρέμει. "Ισως οι θύμησες τό κάνουν να φοβάται. Φοβάται τά κακά παιδιά με τίς σκληρές ψυχές, τίς ψυχές που γυρεύουν τό χαμό του.

"Έχει κι' αυτό κάποιον σκοπό στη ζωή, έχει κι' αυτό τόν προορισμό του στην πλάση. Πόσα ματάκια θα τό περιμένουν μ' άγανάπη να τούς φέρη τήν τροφή, να ζεσταθούν κάτω απ' τή γλυκειά του άγκαλιά, να κοιμηθούν, εκεί μέσα άφοβα... Και όταν καρμιά μέρα δέν γυρίση πίσω, πόσο θα άπορήσουν, άνήξερα, για τήν τόση του άγοπορία...

Και θα μείνουν έτσι άεαρνα όρφανά και μόνα, μέσα στό βορριά που θα σφυρίζει άπαίσια, έρημα και πεινασμένα. Στα άθλια ματάκια θα ζωγραφίζεται ή άπορία για τήν άπουσία της μάνας, χωρίς να νοιάθουν πως εκείνη έπαψε κιά να τή και να βλέπη τό φως. Κι' αυτό γιατί τό ήθελε κάποιον τρέλλο παιδάκι, σε μιὰ στιγμή σαδιστικής του χαράς να σβύση μιὰ τέτοια άρμονία... Κι' όταν βλέπω κανένα σπουργιτάκι, σκέπτομαι όλ' αυτά και θυμωμένος γυρίζω πίσω μου, μίν τυχόν και τό κυνήγι κανέναν από τούς μικρούς φονιάδες...

Χρυσός "Αστός [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο "Ανάκτορος. Δέν ξέρεις πόσο άτυπομνόν να μάθω τό τέλος του "Ορφάνου της Νέας "Ορλεάνης; "Ο Παμφούτιος. Γι' αυτό σάς; Τρέξε ν' άγοράσης όλα τά φυλλάδια που πρόκειται να έκδοθούν.

Μόνα Λίτα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

(Βλ. "Διάπλασι του 1941, φυλλ. 37)

Είχα δώσει ως θέμα μιὰ εικόνα και ζητούσα από τούς ποιητές ένα ποίημα κι' από τούς πεζογράφους ένα διήγημα. Στόν Διαγωνισμό Ποιήματος έλαβαν μέρος δέκα από τή Μεγάλη Τάξη και μόνο δυό απ' τή Μικρή. Κατ' άνάγκη θα τούς συμπεριλάβω κι' αυτούς στη Μεγάλη. "Αλλωστε δέν χάνουν τίποτα, γιατί τό ίδιο βραβείο ή "Επαινο θάλατρων και στη μιὰ και στην άλλη.

"Η εικόνα παρίστανε ένα όραίο παιδί που, έαπλωμένο μπροστά, με τό κεφάλι σηκατό, σ' ένα ψηλό μέρος, σε μιάν άκρη βουνού—άκρωρια—κοιτάζει κάτω, μωρότά του, έναν άπέραντο κάμπο, που έχει μακριά, στό βάθος, άλλα βουνά, κι' έδω κι' δική κτίρια, έργοστάσια, συνοικισμούς. Τό παιδί είναι φτωχά ντυμένο, αλλά όχι και με κουρέλια φαίνεται σκεπτικό, αλλά όχι και δυστυχισμένο, ούτε λυπημένο. Τό θέαμα του κάμπου του προξενεί μάλλον περιέργεια, έκσταση και χαρά. "Ο σεβασμός του δέν είναι καθόλου θλιβερός...

Αυτή ήταν ή εικόνα. Πολλοί όμως, κι' ίσως οι περισσότεροι από τούς ποιητές, τήν παρεξήγησαν. Στο βάθος είδαν θάλασσα, τό παιδί τό φονιάσθησαν λυπημένο, δυστυχισμένο—φτωχό μάλιστα κι' όρφανό—κι' άλλα τέτοια πολλά. Μπορεί να μίν είχαν κι' άλλος δόλοιο άδικο, γιατί ή εικόνα δέν ήταν και πολύ καθαρή. "Επειτα δέν είναι μόνο οι περισσότεροι παρά κι' οι καλύτεροι. Και σκέφτηκα: Τι σημαίνει άν παρεξήγησαν; "Η εικόνα μπορούσε νάχι και θάλασσα, μπορούσε να παρασταλή κι' ένα παιδί δυστυχισμένο. "Εκαμαν ένα καλό ποίημα; Αυτό ήταν τό κριτήριο. Κι' έτσι, στην κρίση μου, δέν έλαβα καθόλου υπ' όψη μου άν τό ποίημα ταιριάζη πολύ ή λίγο με τήν εικόνα. Τό έκρινα αυτό καθ' εαυτό.

Τά ποιήματα του Φιλοκτήτη και τής Μιχούς "Πρωτενουσιάνας μου φάνηκαν μέτρια στην ούσια—μάλλον κοινά—κι' έλαττωματικά στη στιχομυρία. Πολύ καλύτερα στιχομυρική, και ποιητικότερα έκφράζεται ή Μαρία Κων. Σωφώρου, που τό ποίημά της έχει κι' ένα όραίο πατριωτικό τέλος. "Όσο για τή Λευκή Καμέλια, που είναι τόσο καλή ποιήτρια, αυτή τή φορά, παραδόξως, έπασε έξω. Τό μόνο καλό του ποιήματος της "Αγνάντημα είναι ίσως ή πιστή έρημνεία τής εικόνας: είδεμ κι' ο στίχος της, χωρίς διοικακαταλήξια, είναι μάλλον άνώμαλος παρά έλεύθερος, κι' ή ίδια της δέν παρουσιάζει τίποτα τό έκπακτο ή τό άντάξιο της. Μ' όλ' αυτά, πάντα τό ποίημά της είναι από τά καλά.

Μά κι' από τόν Τάσο, και πρό πάντων από τό Πειραιώτσοπουλο, περίμενα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δροι : Δέν δημοσιεύεται 'Αγγελία μεγαλύτερα των 15 στίχων, και μόνον μία του καθενός εις κάθε φύλλον. Τιμολόγιον : *Εως δέκα τὸ πολὺ λέξεις με ἅπλᾳ στοιχείῳ, 2 δε. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 3 δε. ἢ λέξεις με ἅπλᾳ, 3 δε. με παύσα καὶ 4 δε. με κεφαλαία. *Ο χωριστὸς στίχος δε. 10.

[MB-970]

Ἰδρῆται παράρτημα διαπλασιακοῦ συλλόγου «Τέχνη» στὴν Καλλιθέα.

Οἱ πρόξαις του εἶναι ἄκυρες χωρὶς τὴν ὑπογραφή τοῦ Δογαστήρου με πρόεδρο τὸν Χρυσὸ 'Αιστό.

[MB-971]

Λακαδαίμονιος = 'Αρχαῖος με παντελόνια. 'Αποπίαται τον.

ΑΚΑΚΙΟΣ

[MB-972]

Μιὰ Πεταλούδα πετᾷ, μπορεῖ νανεῖς νὰ τὴν πιάσῃ ; 'Ας τῆς γράψῃ Δοῖς Καν Μαίρην Μεταξῆ. 'Αγίων Πάντων 116, Πεταλούδα, Καλλιθέα

[MB-973]

Παλιὸς Διαπλασιασοῦδες σὰς χαίρετω

Στέργιλα, Τζούμα

[MB-974]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ με ἄλλους -ες. Διεύθυνσις : Δίδα Καίτη Δεμπέση, Μνημόμνη 11 'Αθῆναι διὰ «'Ατρόμητην 'Αεροπόρον». 'Ατρόμητη 'Αεροπόρος

[MB-975]

Μπαίνοντας στὴ διαπλασιακὴ κίνησι χαίρετῶ ἄλλους ες ἰδιαιτέρως Γιουγιού, Φίλον τοῦ Βιβλίου ὡς ἐπίσης 'Αθηνάων καὶ Τριτανῶν (Με θυμάσθε); 'Αητὲ τῆς 'Ηπειροῦ Ἰλαδες ;

ΠΡΟΣΕΛΕΥΣ

[MB-976]

Σὺλλ. «'Αθάνατος 'Ελλάς» Προκηρῆτουμεν νέαν Διαγωνισμόν :

Ποῖοι εἶναι κατὰ τὴν γνώμην σας οἱ ὀρειότεροι στίχοι (ἕως οκτῶ) 'Ελληνας ἢ Ξένος (εἰς μεταφρασίν) ποιητοῦ ;

Προθεσμία μέχρι 3ης Δεκεμβρίου.

Συμμετοχὴ 30 δραχμῆς.

Διεύθυνσις : Χριστοῦ Λαζαρή, Χέυδεν 16, 'Αθῆναι (1).

Διαπλασιασμοί, περιμένον τὴν ἐνίσχυσίν σας εἰς τὸν ὡς ἄνω διαγωνισμόν καὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν (MB-719).

[MB-977]

Μικρὸ Περισόπιτο, θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ φράτο ἀπόγευμα ποὺ περάσαμε στὸν παρπάτο.

Δενικὴ 'Αδελφῆ

[MB-978]

Στὸν ἀγαπητὸ ΓΙΕΡΩΝΑ τὶς πιὸ ἐγκάρδιες εὐχες γιὰ τὰ γενέθλιά του.

ΓΚΑΛΙΚ

[MB-979]

Ποντικῆκι, λιγότερες τρέλας ! 'Ηπειρωτάκι... χαίρε... μέγα (; ;) πρόεδρε !

Γλυκὸ Χαμόγελο, ... συγχαρητήρια γιὰ ... ἐπιτυχία φάβ-σας !!! 'Αρίων... λογοκρισία ;

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[MB-980]

Πρωτοπαίνοντας εἰς τὴν κίνησιν τῆς Διαπλασιασῆς χαίρετῶ ἄλλους καὶ ἀνταλλάσσω γραμματόσημα.

Μυστικὸς Πράντω

[MB-981]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Μετὰ ἀπὸ ἐντονὴ διαπλασιακὴ δράση ἐνὸς χρόνου μπαίνοντας στὸ δεύτερον, ἀποσχόμεσθε νὰ τὴν συνεχίσουμε ἐκδίδοντας τὸ περιοδικὸ μας, ποὺ εἶναι ἕνας στενότερος πνευματικὸς σύνδεσμος ἀνάμεσα στὰ διαπλασιαστικά, καὶ ἀναλαμβάνοντας τὴν πρωτοπορίαν καθὲς ἄλλης ὥρας προσπάθειας.

Ἡ σύνθεσίς μας ἀπὸ δεύτερο ἐξάμηνο τοῦ 1942 εἶναι :

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : 'Ενθερμος Πατριώτης.

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ : Μορφωτῆς.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : 'Αρης.

ΤΑΜΙΑΣ : Εὐθύμοι.

Μέλη : 'Αίκης Μύρης, Αἴμων, 'Ορειβάτης, 'Αήτιχτος 'Ισπεύς.

[MB-982]

Ροδοβασιλισσα, ἀξέχαστη γνωριμιά στὸν παιδικὸ χορδ... θυμήσου... κορδέλες... μενοῦεττο... μάσκα...

Ἀυτοκράτωρ τῶν Ρόδων

[MB-983]

Ποῖο διαπλασιαστικὸν ὄργανον ἔνα τετραδιάκι του στυ Μικρῆ 'Αοιδᾶ ; Διεύθυνσις : Κον Α. Μέρμηγκα Σκύρου 22 'Αθῆναι (8) διὰ Μ. 'Αοιδᾶ

[MB-984]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνησιν, ὅστερα ἀπὸ πέντε ἔτη ὡς ἐπὶ συνδρομητρία, χαίρετῶ φιλικὰ ἄλλους-ες. Δηλώνω δεὶ ἀδιαφορῶ γιὰ ἀποκαλύψεις. 'Αλληλογραφῶ με διαπλασιαστικὸν-ες μεγάλης τάξεως, κυρίως δὲ τοῦ Ψυχικοῦ. Ἄλλοις : Δα 'Ελένη Μακρῆ, Παπαρηγοῦδου 21 διὰ :

'Ατρόμητη 'Ελληνοπούλα

[MB-985]

Χαϊδεμένη Γατοῦλα, τὸ καπέλλο δὲν σοῦ πᾶσι, μὴ τὸ ξαναβάλῃς. Σούζη, Πινέλο τοῦ Ραφαήλ, Ναυτοπούλα τῆς 'Αθῆναι νὰ σὰς ἀποκαλύψω ;

Πιτσιρίκος

[MB-986]

Ἀγαπητὸ Πρόμαχε, πολὺ χροнос, χαρῶμενος, εὐτυχισμένος.

ΣΙΦΟΥΝΑΣ

[MB-987]

Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνησιν σὰς χαίρετῶ. 'Αλληλογραφῶ. Γράφατε : 'Ελένη Κοκκοράκη, Βέλλα - Κορινθίας.

Βοχαίτοπούλα

[MB-988]

Μπαίνοντας εἰς τὴν κίνησιν τῆς ΔΙΑΔΗΛΑΣΕΩΣ χαίρετῶ τὸν ΔΙΑΔΗΛΑΣΤΗ ΜΟΝ με μὴ καλλιτεχνικὴν μονοκοντυλιά !!! ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

[MB-989]

Μαχαίτοπούλα ! Γιατὶ μὰς ἀφῆρας ἔτσι αἰφνιδίως ; Σὲ ἀπασχολοῦν ἄλλα ζητήματα ;

Θηριοδαμάστρια

[MB-990]

Ἀστρε Γλάς, terque quaterque beate, πᾶς βιβλιὸν εἰσπονή καὶ σταίτε μου κ' ἐμένα ν' ἀνασῶν λίγο. — «ΣΦΕΣ ΚΟΥΡΕΣ», συγχαρητήρια. — «ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ», γιὰ τὸ δουλεῖς ἄδωκα πρὶν ἄκμα ἀνατελεῖς ;

Νέινω Ζηριώτη, Κωστὴ Μάγια, Σουδαίτη, Σκορδόμπα, Ἀσπεργιά, καλοὶ μου φίλοι, νοσταλγῶ πολλὰ τὴ συντροφιά σας.

Διανοθαλασσίτης

[MB-991]

ΓΑΡΥΤΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡΩΝ». Δεχόμεθα μέλη καὶ Ἀντιπροσώπους. Διεύθυνσις : Γεώργιον Κουτσουμπῆν Φραγκοκλησιᾶ. Τηλ. 718-139 (Γ' ὄργον 7 1/2 - 9 1/2 μ. μ.). — Ὀδὸς ἐπὶ ἀποκαλύψις μὰς ἐνδιαφέρεται. Ὅσοι θέλουσιν, ἄς τηλεφωνήσουσιν καὶ θὰ τοὺς ἀποσταλῆ Κανονισμός. —

[MB-992]

Ερσίνια, Σκυριανόπουλο, Γαλαουμάτα, Δάκρηνη, Γελοσὲ 'Αυτοκράτωρ, Θαλασσοῦλε, Προσκοπία, Γλυκιά Χαραυγή, Δευκὴ Καμέλια, ἀνταλλάσσω με τετραδιάκια ; Στείλιτε στὴ διεύθυνσιν : Ἰωάν. Δρυόγκαν, ἄργος, καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω αὐτός.

ΣΕΙΡΙΟΣ

[MB-993]

ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ

— Κεντρικὸς Πυρήν. —

— Στὰς 24 Μαΐου, τελέσαμε νέαν ἀπλασιακὴν πρωτοτυπία σὲ φωταγωγημένην ταράτσα, ἐορτάζοντες ἐπίσημον ἑβδόμησιν.

— Τὰ ὄλιγα ἄλλα θερμὰ συγχαρητήρια γράμματα ποὺ ἐλήφθησαν μετὰ τὴν γιορτὴ μὰς βεβαίωνουν δεὶ παρὰ τὸν δυνατὸν ἀγέρα ἢ γιορτὴ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία.

— Τὰ ἔσοδα τῆς ἀνωτέρω ἐορτῆς διετέθησαν καθ' ἑλοκλήριον γιὰ φιλανθρωπικὸς σκοποῦς...

[MB-994]

Εὐθύμη Καλλιθεάτις, ἀστρε τὸ βράσιον καὶ γελᾷς ; Πεταλούδα τοῦ Συλλόγου, «Αουλιὸς με φούντες».

[MB-995]

Εὐχαριστῶ, Σίφουνα, γιὰ ἄλλα εὐχάριστα γιὰ τὸ ποιητὸν μου, μὰ δὲν ἔταν παρὰ κροταλλωμένα δάκρυα...

Τοῦτα Παπαρηγοῦδου (Μεγάλη 'Ελλάς)

[MB-996]

ΑΠΟΤΕΛΕΜΑΤΑ ΔΙΑΔΗΛΑΣΕΩΣ (MB-281)

Ἀπονομή βραβείων ΠΡΩΤΟ. Αουλουδένιου ΔΕΥΤΕΡΟ. Γαλιήνος. ΤΡΙΤΟ. Φοῖβος 'Απόλλων. ΤΕΤΑΡΤΟ. Δουδοβίκος. ΠΕΜΠΤΟ. Πεντάγραμμα. ΕΚΤΟ. Γαλιάντρα.

*Ἐλαβα 60 ἀπαντήσεις. Δοι-ποὺς εὐχαριστῶ.

ΔΑΜΠΡΟΣ ΚΑΤΣΩΝΗΣ

[MB-997]

Υστερα ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου μου διαγωνισμοῦ, Προκηρῆσσο λογοτεχνικὸν διαγωνισμόν με θέμα : «Μία καλοκαιριὰτικὴ ἱστορία». Προθεσμία τέλος Σεπτεμβρίου. Διεύθυνσις [MB-19]. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ. Συμμετοχὴ δεκαπεντάδραχμη.

Ἀπ' ὅσους ἠποστήριξαν περιμένω ἀπάντησιν.

ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

Νικόλαος Παν. Καβουλάκος

[MB-998]

Διαπλασιασοῦλα, μ' ἀμέτρητη χαρὰ φθῶν κοντὰ σας καὶ σὰς χαίρετῶ. Ἰδιαιτέρως ἀγαπημένη μου Βασίλισσα τῶν Ρόδων.

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια : Ἄνα Καραβατάκη, Ὀδυσσειῶν 5, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη.

Γλυκὸ Χαμόγελο

[MB-999]

Νέινω Ζηριώτη, εἰς ἀπάντησιν (MB-805) εὐστολῆ ἐλήφθη, Μ.Μ. ὁμῶς δεχ. Περιμένω.

Ἀγνοοῦσα εἰς ἀπάντησιν τῆς (MB-821) εὐχαριστῶ, πολὺ ἀργὰ ὁμῶς.

«Ἄδρα τῆς 'Ελευθερίας»

[MA-1000]

ΤΕΜΠΕΛΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Μηδὲν ποιεῖν.

ΤΡΕΙΣ ΤΕΜΠΕΛΑΕΣ

[MB-1001]

Τὸς Νικο - 'Ελλαδίτες Θεσσαλονικῆς καὶ ἰδιαιτέρως ΕΘΝΙΚΟΝ - ΞΑΞΩΔΕΣ συγχαίρω γιὰ τὴν θαυμασιὰν τὴν δράσιν.

Ζάχαρη

«Νίκης - 'Ελλάδος»

[MB-1002]

Εὐχαριστοῦμεν τὴν ΑΘΑΝΑΤΟ ΕΛΛΑΔΑ γιὰ τὸ φράτο ΚΡΙΜΜΕΝΟ ΘΗΣΑΥΡΟ τῆς.

ΠΟΝΤΙΚΙ, ΧΡΥΣΗ ΒΑΒΙΣ, ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΕΥΣ, ΥΠΕΡΙΩΝ.